

„ÉRDIEK MESÉI” PÁLYÁZAT

NAPSUGARAS ÉRDI MESE

Helfrich Judit

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy érdi kislány, akit úgy hívtak, hogy Manka. A haja mézszínű volt, és szíve szerint mindig kék ruhában járt volna. Annyira szeretett a szabadban játszani, hogy gyakran ment a kistesójával meg a szüleivel kirándulni egy, a házukhoz közeli, festői szépségű helyre, amelynek különleges nevét nem könnyű megjegyezni: úgy hívják, hogy Fundoklia. Manka nem ismerte ezt a fura szót, így aztán az anyukája beszélt neki a völgy ősi történetéről, arról, hogy a török időkben mogyorót akartak itt termesztetni, s ezért nevezték el a helyet törökül Fundokliának, azaz Mogyoróaljnak. Azt is megtudta, hogy a múltban gyakran kerestek itt menedéket remeték és vándorok is a külvilág zaja elől. Mankát mindig nagyon érdekelték a mondák, a suliban az egyik kedvenc tantárgya az irodalom volt – s most a táj lenyűgöző szépsége, titokzatossága, háborítatlan növény- és állatvilága is magával ragadta. Különösen a madarak csodálatos füttye bűvölte el, mivel az irodalomnál csak az éneklést, a zenét szerette jobban.

De ezt csupán azért mondtam el ilyen hosszasan, mert az az eset, amelyikről a mostani mesém szól, épp itt, a Fundoklia-völgyben kezdődött el...

Minden azzal indult, hogy egy szép nyári délutánon Manka elszunnyadt a kerti hintaágyban, és azt álmodta, hogy egyes-egyedül sétál a völgyben. Megcsodálta a gyurgyalagok, cinkék, vörösbegyek hangját, aztán egy érdekes, mesebelinek kinéző virág, vagyis inkább selymes, bojtos fűféle vonta magára a figyelmét. Tengernyi volt belőle, és pont úgy hajladoztak a lágy szélben, mintha légies tündérlányok táncoltak volna a madárcsicsergés melódiájára! A kislánynak annyira megtetszett ez a kecses növény, hogy szeretett volna szedni belőle egy csokorra valót. Ám abban a pillanatban, hogy hozzáért az első szálhoz, elhallgatott a madárdal, és a semmiből ott termett

egy fehér szakállú, zsákruhába bújt, igen-igen ráncos ember. Manka egyből ráismert, hogy csakis egy remete lehet. Az öreg jóságos hangon azt mondta neki:

– Ne szakítsd le az árvalányhaját, mert az védett növény! Ha megteszed, akkor minden összegubancolódik, és Érden soha többé nem fog kisütni a nap.

A kislány azonban nem fogadta meg az öregember tanácsát, helyette gyorsan letépett egy virágot, sőt nem is állt meg egy szálnál, hanem leszakított tizenkettőt, és otthon csokrot kötött belőlük, miután hazaszaladt.

Másnap reggel a város lakói furcsa dologra ébredtek: arra lettek figyelmesek, hogy nem kelt fel a nap, eltakarják a felhők, és Érdre sötét éjszaka borul. A kislánynak egyből eszébe jutott, amit a remetétől hallott; sejtette, hogy mindez az ő hibája, de fogalma sem volt, hogyan tehetné jóvá a dolgot. Bűnbánóan törte a fejét, összevissza kószált a sötétben, így ért el a Fürdő utcai játszótérre, ami bizony már elég messze van a házuktól. Éppen vissza akart fordulni, nehogy a szülei és a tesója aggódjanak miatta, amikor egy ott csörgedező patak partján megpillantott egy-kettő-három-négy-öt-hat-hét-nyolc-kilenc-tíz-tizenegy-tizenkét sírdogáló tündért; körülöttük szentjánosbogarak fénylettek halványan, akiket a keserves kiáltások vonzottak oda.

A tündérlányok azzal bajlódtak, hogy nem tudták kibontani a hajukat, annyira összekócolódott a frizurájuk, amikor a sötétben beleakadtak a lelógó faágakba. Tapodtat sem tudtak mozdulni onnan, érthető volt tehát a kétségbeesésük. Manka letört az ágból egy fésű alakú darabkát, és sorban nekiállt kibogozni a tündérek haját. Miközben fésülgette őket, a tündérlányok egyre jobb kedvre derültek, izegtek-mozogtak, szinte már táncikáltak is, és megkérdezték Mankától, hogy ő miért lógatja az orrát. Mire a kislány elmesélte a történetét, a tizenegyedik tündér haja is egyenes lett. Amikor a tizenkettediknek az utolsó tincse is gubancmentes volt, a tündér odafordult Mankához, és azt mondta neki:

– Helyrehozni nem tudom helyetted a dolgot, de talán segíthetek. – Azzal a zsebébe nyúlt, és elővett belőle egy mogyorót. – Fogd ezt a varázsos fundokliai mogyorót, ha énekelsz neki, akkor sárkánnyá változik. Az pedig, ha elég ügyes és furfangos vagy, teljesíti egy kívánságodat. Csak menj el előtte a Kutyavárba, a romokhoz, és majd ott dalolj a mogyorónak, mert azon a helyen áll egy óriási meggyfa, annak a gyümölcsét az érdi sárkány nagyon szereti. Mátyás királynak is az volt a kedvence!

Manka nem nagyon értette, hogy jön ide Mátyás király, de jobb ötlet híján elindult a kutyavári romokhoz, a Fürdő utcai játszótérrel hamar oda is ért. Szerencsére a szentjánosbogarak kérés nélkül is elkísérték, és végig világítottak neki az úton. Megkereste a meggyfát (mellékesen megjegyzem, hogy a híres érdi bőtermő fajta volt...), és a tövében ülve először dúdolgatni, majd egyre hangosabban énekelni kezdett a mogyorónak. S láss csodát: ahogy dalolt, a mogyoróból vörös színű, csillogó pikkelyű sárkánygyerek vált, pont olyan, mint amilyet a kislány Érd város címerében, a városháza előtti lobogón látott. Csakhogy ez a sárkány nem aranykeresztet tartott

a szájában, mint a zászlón lévő, hanem egyből a kislány felé kezdte csattogatni a fogait, és azt kiáltozta:

– Éhes vagyok, megeszlek vacsorára!

Manka bátor kislány volt, nem ijedt meg, inkább gyorsan odahajított a sárkánynak egy szem meggyet a fáról:

– Ez finomabb lesz, mint amilyen én lennék! Kóstold meg!

A sárkány beleharapott az első zamatos, lédús gyümölcsbe, és hamarosan tömött pocakkal pihegett egy nagy halom meggy mellett. Közben ők ketten össze is barátkoztak egymással: a sárkány elmesélte a kislánynak, hogy a Mátyás király-féle budai kutyavásár talán nem is Budán, hanem abban a vadászkastélyban volt megtartva, amelynek a romjainál most üldögélnek a sötétben, pontosabban a szentjánosbogarak hangulatos fényében; Manka pedig beszélt újdonsült cimborájának a Fundoklia-völgyről, a varázsos mogyoróról, a fehér szakállú remetéről, az összegubancolózott hajú tündérekéről, meg arról is, hogy szerinté mi az oka annak, hogy a városban nem kelt fel a nap.

Az érdi sárkánygyereknek, aki felettébb leleményes volt, támadt egy ötlete, mert ő is szeretne volna látni, milyen az, amikor a napsugarak fénybe borítják a várost. Vágyott arra, hogy megnézhesse a Fundoklia-völgy szélben hullámzó, napsütésben táncoló, aranyló tündér-árvalányhajtengerét, és jó lett volna találkozni a bölcs remetével is, aki a mese elején figyelmeztette Mankát, hogy ne szakítsa le a védett növényt.

Ezért aztán amikor elfogyott a fáról az összes meggy, azt javasolta a kislánynak, hogy pattanjon fel a hátára, és próbálják meg együtt elkergetni a felhőket a nap elől.

Így is tettek: amikor kellő magasságba értek, a vörös pikkelyes sárkány elkezdett tüzet okádni, a felhők pedig sírva menekültek előle. Emiatt Érden eső hullott, meglocsolta Mankáék házát, a Fundoklia-völgyi árvalányhajmezőt, a Fürdő utcai játszóteret, a Sulák-patakot, a kutyavári romokat, az embereket, a sárkányokat, de még a Duna-partot is, amiről eddig ugyan nem szólt ez a mese, pedig Érden bizony az is van.

Aztán egyszer csak felragyogtak a napsugarak: sikerült legyőzniük a sötétséget. A madarak is újra csicseregni kezdtek, minden szerencsésen alakult. A jól végzett munka után a sárkánygyerek és Manka tettek még egy kört a város fölött – már majdnem megpillantották az árvalányhajmezőt, a remetét, és kicsit odébb Mátyás király egykori kutyavári vadászkastélyának a kőfalait is, amikor a kislány hirtelen... felébredt. Még szinte az orrában érezte a sárkány tüzes leheletének a füstjét, fülében csengett a gyurgyalagok, cinkék és vörösbegyek dala is, de amikor megdörzsölte a szemét, és hunyorogva körülnézett, a kisöccse, Marci arcát látta maga előtt, aki azt kérte, hogy mondja el, mit álmodott.

Így hát Manka belefogott a napsugaras mesébe, ami úgy szólt, hogy egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy érdi kislány, aki egy szép nyári délutánon elszunnyadt a kerti hintaágyban, és azt álmodta, hogy egyes-egyedül sétál a Fundoklia-völgyben. Megcsodálta a gyurgyalagok, cinkék, vörösbegyek hangját, aztán egy érdekes, mesebelinek kinéző virág, vagyis inkább selymes, bojtos fűféle vonta magára a figyelmét. Tengernyi volt belőle, és pont úgy hajladoztak a lágyszélben, mintha légies tündérlányok táncoltak volna a madárcsicsergés melódiájára! A kislánynak annyira megtetszett ez a kecses növény, hogy szeretett volna szedni belőle egy csokorra valót. Ám abban a pillanatban, hogy hozzáért az első szálhoz, elhallgatott a madárdal, és a semmiből ott termett egy fehér szakállú, zsákruhába bújt, igen-igen ráncos ember. Manka egyből ráismert, hogy csakis egy remete lehet. Az öreg jószágos hangon azt mondta neki:

– Ne szakítsd le az árvalányhaját, mert az védett növény! Ha megteszed, akkor minden összegubancolódik, és Érden soha többé nem fog kisütni a nap.

A kislány azonban nem fogadta meg az öregember tanácsát, helyette gyorsan letépett egy virágot, sőt nem is állt meg egy szálnál, hanem leszakított tizenkettőt, és otthon csokrot kötött előlük, miután hazaszaladt.

Ha nem így lett volna, akkor az én mesém... el sem kezdődött volna.

Így azonban itt a vége, fuss el véle!

Helfrich Judit